

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: 15Saz/12/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0723101303
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Filip Hudec
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2023:0723101303.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

2 15Saz/12/2023

Správny súd v Bratislave v konaní pred sudcom JUDr. Filipom Hudecom v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť: Marocké kráľovstvo, bez dokladu totožnosti, toho času umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medvedov, Slovenská republika, zastúpeného: Centrum právnej pomoci, Kancelária Bratislava, so sídlom Námestie slobody 12, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Mobilná jednotka Policajného zboru Bratislava, so sídlom Regrútska 4, Bratislava, o prepustenie zo zaistenia, takto

rozhodol:

2 15Saz/12/2023

- I. Správny súd v Bratislave žalobu z a m i e t a .
- II. Žalovanému sa právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

7 15Saz/12/2023

1. Správnou žalobou doručenu súdu dňa 21.11.2023 (žalovanému dňa 14.11.2023) sa žalobca domáhal svojho bezodkladného prepustenia zo zaistenia predĺženého žalobcovi rozhodnutím žalovaného č. C./XXXX-XX zo dňa 14.09.2023 (ďalej len „Rozhodnutie“).

2. Žalobu odôvodnil tým, že ustanovenie § 88 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“), na základe ktorého došlo k jeho zaisteniu síce oprávňuje policajný orgán zaistiť cudzinca s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie na základe rozhodnutia o administratívnom vyhostení, no limitom zaistenia je okrem formálnej zákonnosti aj jeho účelnosť a efektívnosť a aj súlad s čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), a teda reálna možnosť naplnenia účelu zaistenia, ktorým je v tomto prípade výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení. Uviedol, že žalovaný v odôvodnení Rozhodnutia síce tvrdí, že jeho zaistenie považuje za zákonné, avšak nezaujal v ňom žiadnu právnu úvahu k otázke jeho vyhostiteľnosti

ani k prípustnosti jeho vyhostenia z pohľadu čl. 3 Dohovoru, a teda ani k otázke efektívnosti jeho držania v zaistení. Tvrdil, že pokiaľ nie je výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení ani potenciálne možný či prípustný pre rozpor s čl. 3 Dohovoru, nie je prípustné ani jeho zaistenie pre jeho rozpor s čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru. Bol toho názoru, že v samotnom procese výkonu administratívneho vyhostenia je žalovaný pasívny, keďže ďalšie plánované alebo realizované úkony nevykonával a nepopísal – v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Správneho súdu v Bratislave sp. zn. 13Saz/1/2023 zo dňa 22.06.2023. Tvrdil taktiež to, že rozhodnutím o administratívnom vyhostení a uložení zákazu vstupu č. C./XXXX-XX zo dňa 15.07.2023 nebola určená krajina jeho vyhostenia, v dôsledku čoho je predmetné rozhodnutie nevykonateľné. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sza/7/2016. Ďalej bol toho názoru, že Rozhodnutie je nezákonné, nakoľko požiadal po vydanom Rozhodnutí v priestoroch Útvary policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov (ďalej len „ÚPZpC“) o azyl a žalovaný mal postupovať v zmysle § 77 ods. 5 a § 88a zákona o pobyte cudzincov, čo neurobil. V tejto súvislosti poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Szak/4/2017 z 11.05.2017, sp. zn. 10Sža/29/2014 z 27.08.2014, sp. zn. 1Sza/6/2013 z 24.09.2013, ako aj rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 10Sa/1/2017 a uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9Sa/20/2018. Ďalej uviedol, že žalovaný v Rozhodnutí nepreukázal nemožnosť uloženia iných (miernejších) donucovacích opatrení. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sža/26/2015 z 26.05.2015. Svoje zaistenie na účel výkonu administratívneho vyhostenia považoval za neúčelné a neefektívne.

3. Žalovaný vo vyjadrení k správnej žalobe popísal doterajší priebeh administratívneho konania, vrátane rozhodnutí súdov vo veci zaistenia žalobcu. Uviedol, že námietka, ktorou sa snaží žalobca poukázať na nezákonnosť zaistenia je z časového hľadiska neaktuálna, keď žalobca v čase vypracovania správnej žaloby nevychádzal zo skutkového stavu veci. Poukázal na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 147/2013 – 50, podľa ktorého počas lehoty 60 dní od začatia konania o udelení azylu stále trvá účelnosť zaistenia vzhľadom na to, že je tu existencia reálneho predpokladu, že bude možné realizovať výkon jeho vyhostenia z územia SR v rámci maximálnej zákonnej lehoty zaistenia. Konštatoval, že ak Migračný úrad rozhodne o žiadosti žalobcu o udelenie azylu podľa § 11 ods. 1 alebo § 12 ods. 1 zákona o azyle do 60 dní od začatia konania o udelenie azylu, nie je táto skutočnosť dôvodom na prepustenie žalobcu zo zaistenia. Bol toho názoru, že policajt je oprávnený zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, ak na dosiahnutie účelu zaistenia nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky. Tvrdil, že po obdržaní stanoviska od ÚPZpC, ktorého obsahom bolo, že žalobca dňa 31.10.2023 vyhlásil podľa § 3 ods. 1 zákona o azyle, že žiada o udelenie azylu na území Slovenskej republiky, promptne reagoval a vydal rozhodnutie o zaistení žalobcu podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, ako žiadateľa o udelenie azylu a podľa § 88a ods. 2 zákona o pobyte cudzincov určil dĺžku doby zaistenia do 03.02.2024. Konštatoval, že vyhlásenie žalobcu, že žiada o azyl neponechal bez povšimnutia, naopak konal podľa ust. § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, kde skúmal či účel zaistenia trvá. Žiadosť žalobcu o udelenie azylu považoval za účelovú, podanú len z dôvodu zmarenia či pozdržania výkonu administratívneho vyhostenia. Ďalej uviedol, že dostatočne skúmal možnosť uloženia miernejších opatrení, pričom zistil, že žalobca nemá zabezpečené žiadne ubytovanie na území Slovenskej republiky a ani nemá dostatočné finančné prostriedky, ani si ich nevie zabezpečiť – v tejto súvislosti poukázal na príslušné zápisnice o podaní vyjadrenia. Vzhľadom na uvedené konštatoval, že nemohol žalobcovi uložiť miernejšie opatrenia. Ďalej uviedol, že k uloženiu miernejších opatrení nepristúpil aj preto, že v čase vydania rozhodnutia o zaistení žalobcu č. C./XXXX-XX sa domnieval, že žalobca by nezotrval na určenom mieste a zneužil by inštitút alternatívy zaistenia – hrozí riziko úteku žalobcu do Nemecka. V tejto súvislosti zároveň podotkol, že žalobca je osobou bez dokladu totožnosti, o ktorej nemá žiadne informácie týkajúce sa totožnosti, prípadnej trestnej minulosti a pomerov z ktorých prichádza, pričom tým, že žalobca cestoval viacerými krajinami s vedomím, že sa v nich nachádza neoprávnene je vytvorený odôvodnený predpoklad ďalšieho jeho úteku v prípade jeho ponechania na slobode. K samotnému procesu administratívneho vyhostenia žalobcu, k jeho nevykonateľnosti a k namietanej pasivite uviedol, že dňa 20.11.2023 kontaktoval ÚPZpC za účelom získania informácií k vykonaným úkonom, ktoré smerujú k výkonu administratívneho vyhostenia žalobcu, pričom z odpovede zistil, že pracovníci ÚPZpC po zaistení žalobcu a jeho umiestnení do priestorov útvaru pristúpili ku krokom smerujúcim k potvrdeniu pravej totožnosti žalobcu a následnému vystaveniu náhradného cestovného dokladu – následne bola vykonaná návšteva na zastupiteľskom úrade Marockého kráľovstva so sídlom vo Viedni za účelom odovzdania žiadosti o vystavenie predmetného náhradného cestovného dokladu – do dnešného dňa ešte nedošlo k potvrdeniu totožnosti žalobcu. Konštatoval, že v spomínanej odpovedi je taktiež uvedené, že od 31.10.2023 ÚPZpC nemôže vykonávať kroky smerujúce k vyhosteniu žalobcu z územia Slovenskej republiky, nakoľko je žalobca od uvedeného dátumu žiadateľom o azyl na území Slovenskej republiky.

Zaistenie žalobcu na výkon administratívneho vyhostenia považoval za účelné a efektívne, vecne správne a v každej časti aj dostatočne odôvodnené. Správnu žalobu navrhol ako nedôvodnú zamietnuť.

4. Z obsahu administratívneho spisu súd zistil, že dňa 14.07.2023 hliadka OO PZ Bratislava - Rusovce zadržala žalobcu, ktorý bol následne predvedený pred žalovaného. Boli vykonané lustrácie žalobcu v informačných systémoch polície z ktorých bolo zistené, že žalobca sa na území schengenského priestoru a na území Slovenskej republiky zdržiava bez dokladu totožnosti, bez víza a bez povolenia na pobyt v rozpore s článkom 6 Kódexu schengenských hraníc. Po podaní zákonných poučení za prítomnosti tlmočníka bola dňa 15.07.2023 so žalobcom spísaná zápisnica o podaní vyjadrenia, v rámci spísania ktorej bolo žalobcovi oznámené začatie konania vo veci jeho zaistenia. V tejto zápisnici žalobca o. i. uviedol trasu jeho postupu z domovského štátu do Schengenského priestoru, to že nedisponuje žiadnym dokladom totožnosti, že nechce v SR požiadať o azyl, nemá rodinných príslušníkov na území SR, nehrozí mu riziko prenasledovania v domovskej krajine; žalobca nemal pri sebe žiadne finančné prostriedky, jeho cieľovou krajinou je Nemecko.

5. Žalovaný dňa 15.07.2023 podľa § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov vydal rozhodnutie o administratívnom vyhostení žalobcu vedené pod č. C./XXXX-XX a následne vydal rozhodnutie o zaistení. Žalobca bol zaistený podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov na účel výkonu administratívneho vyhostenia, dĺžka doby zaistenia bola stanovená na nevyhnutne potrebný čas najviac do 15.09.2023.

6. Dňa 13.09.2023 bolo žalovanému doručené stanovisko ÚPZpC obsahom ktorého bolo, že v tom čase, na základe vykonaných úkonov smerujúcich k potvrdeniu pravej totožnosti žalobcu, nebol príslušným zastupiteľským úradom vydaný náhradný cestovný doklad. Z uvedeného dôvodu žalovaný vydal rozhodnutie o predĺžení zaistenia č. C./XXXX-XX zo dňa 14.09.2023 a stanovil dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac však do 15.01.2024.

7. Dňa 31.10.2023 bolo žalovanému opätovne doručené stanovisko ÚPZpC obsahom ktorého bolo, že žalobca dňa 31.10.2023 vyhlásil podľa § 3 ods. 1 zákona o azyle, že žiada o udelenie azylu na území Slovenskej republiky.

8. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaný dňa 03.11.2023 podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov vydal rozhodnutie o zaistení žalobcu ako žiadateľa o udelenie azylu a podľa § 88a ods. 2 zákona o pobyte cudzincov stanovil dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný najviac do 03.02.2024 (ďalej len „Rozhodnutie o prezaistení“). Žalobca je naďalej umiestnený v priestoroch ÚPZpC.

Relevantné právne predpisy

9. Podľa § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

10. Podľa § 88 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, ak cudzinec, proti ktorému sa vedie konanie o administratívnom vyhostení alebo konanie o zákaze vstupu podľa tohto zákona, podá žiadosť o udelenie azylu, policajný útvar vydá rozhodnutie o prerušení konania o administratívnom vyhostení až do rozhodnutia o jeho žiadosti o udelenie azylu a ďalej postupuje podľa osobitného predpisu; konanie o zákaze vstupu policajný útvar rozhodnutím zastaví. Ak sa cudzincovi neudelí azyl alebo neposkytne doplnková ochrana, policajný útvar, ktorý konanie o administratívnom vyhostení prerušil, pokračuje v konaní o administratívnom vyhostení; policajný útvar pokračuje v konaní o administratívnom vyhostení aj vtedy, ak cudzinec nie je oprávnený zdržiavať sa na území Slovenskej republiky podľa osobitného predpisu.

11. Podľa § 88 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny

a) v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1, ak

1. existuje riziko jeho úteku, alebo

2. štátny príslušník tretej krajiny sa vyhýba alebo bráni procesu prípravy výkonu jeho administratívneho vyhostenia,

b) na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia,

c) na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu, ak existuje značné riziko jeho úteku, alebo

d) na účel jeho vrátenia podľa medzinárodnej zmluvy, 78) ak neoprávnenne prekročil vonkajšiu hranicu alebo má na území Slovenskej republiky neoprávnený pobyt.

12. Podľa § 88 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, rizikom úteku štátneho príslušníka tretej krajiny sa rozumie stav, keď na základe dôvodnej obavy alebo priamej hrozby možno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny ujde alebo sa bude skrývať, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, nemá udelený pobyt podľa tohto zákona alebo ak mu hrozí uloženie zákazu vstupu na viac ako tri roky.

13. Podľa § 88 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, podanie žiadosti o udelenie azylu alebo požiadanie štátneho príslušníka tretej krajiny o asistovaný dobrovoľný návrat nie je dôvodom na prepustenie zaisteného štátneho príslušníka tretej krajiny. Konanie podľa osobitného predpisu nie je zaistením štátneho príslušníka tretej krajiny dotknuté.

14. Podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia alebo trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení.

15. Podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, policajt je oprávnený zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, ak na dosiahnutie účelu zaistenia nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky ak ide o štátneho príslušníka tretej krajiny zaisteného podľa § 88 ods. 1 písm. a) alebo písm. b) a ktorý podal žiadosť o udelenie azylu, ak existuje dôvodné podozrenie, že podal žiadosť o udelenie azylu výlučne s cieľom oddialiť alebo zmariť jeho administratívne vyhostenie.

16. Podľa § 88a ods. 2 zákona o pobyte cudzincov žiadateľ o udelenie azylu môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, pokiaľ trvajú dôvody podľa odseku 1. Celkový čas zaistenia žiadateľa o udelenie azylu podľa odseku 1 písm. a), b), c) alebo písm. e) nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Celkový čas zaistenia žiadateľa o udelenie azylu podľa odseku 1 písm. d) nesmie presiahnuť čas zaistenia podľa § 88 ods. 4.

17. Podľa § 88a ods. 3 zákona o pobyte cudzincov na konaní o zaistení žiadateľa o udelenie azylu sa primerane vzťahujú ustanovenia § 88 ods. 4, 5, 7, 8 a 12.

18. Podľa § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov policajný útvar, ktorý koná vo veci administratívneho vyhostenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť a) hlásenia pobytu alebo b) zložiť peňažnú záruku.

19. Podľa § 89 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, o druhu a spôsobe uloženia povinnosti podľa odseku 1 rozhoduje policajný útvar, pričom prihliada na osobu štátneho príslušníka tretej krajiny, jeho pomery a mieru ohrozenia účelu zaistenia. Povinnosť podľa odseku 1 však nemožno uložiť, ak ide o konanie vo veci administratívneho vyhostenia z dôvodu podľa § 82 ods. 2 písm. a) alebo písm. b).

20. Podľa § 89 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar môže uložiť povinnosť podľa odseku 1 len vtedy, ak štátny príslušník tretej krajiny preukáže zabezpečenie ubytovania počas trvania

tejto povinnosti a finančné zabezpečenie pobytu vo výške podľa § 6; to neplatí, ak ide o žiadateľa o azyl. O uložení povinnosti podľa odseku 1 môže policajný útvar rozhodnúť aj počas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny. Proti rozhodnutiu o uložení povinnosti podľa odseku 1 sa nemožno odvolať.

21. Podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

22. Podľa § 221 ods. 1 SSP, žalobca sa môže správnu žalobou domáhať zrušenia rozhodnutia o zaistení, o predĺžení zaistenia, o predĺžení lehoty zaistenia vydaného podľa osobitného predpisu alebo určenia takého rozhodnutia za nezákonné, ak bol žalobca zo zaistenia prepustený.

23. Podľa § 221 ods. 2 SSP, žalobca sa môže správnu žalobou domáhať prepustenia zo zaistenia vykonaného podľa osobitného predpisu.

24. Podľa § 229 SSP, ak správny súd po preskúmaní zistí, že správna žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

Skutkové a právne závery správneho súdu

25. Správny súd v Bratislave ako súd vecne, miestne a kauzálny príslušný [§ 10, § 13 ods. 3, § 17 písm. a) SSP] v konaní o správnej žalobe vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia posudzujúc správnu žalobu neformálne a neviazaný jej žalobnými bodmi (§ 206 ods. 3 SSP) preskúmal zákonnosť trvania zaistenia žalobcu realizovaného na podklade Rozhodnutia o prezaistení, oboznámil sa s obsahom súdneho spisu a administratívneho spisu žalovaného, a podľa stavu veci v čase vyhlásenia rozhodnutia správneho súdu podľa § 206 ods. 4 SSP dospel k záveru, že správna žaloba nie je dôvodná. O žalobe rozhodol podľa § 228 SSP na pojednávaní uskutočnenom dňa 30. novembra 2023 bez prítomnosti účastníkov konania, za dodržania podmienok podľa § 114 SSP. Účastníci konania súhlasili s prejednaním veci bez ich prítomnosti.

26. Správny súd podľa § 119 SSP vychádzal zo skutkového stavu zisteného žalovaným, ktorý je zosumarizovaný vyššie, pričom nezistil žiadne relevantné dôvody na jeho doplnenie.

27. Správny súd úvodom považuje za dôležité zdôrazniť, že žalobca sa správnu žalobou podanou podľa § 221 ods. 2 SSP domáha prepustenia zo zaistenia, čo znamená, že predmetom súdneho prieskumu nie je preskúmanie zákonnosti samotného rozhodnutia, ktoré bolo podkladom jeho zaistenia, ale posúdenie, či v prípade žalobcu nastali alebo nenastali také okolnosti, pre ktoré by jeho zaistenie prestalo napĺňať stanovený účel, v dôsledku čoho by muselo byť nariadené jeho prepustenie zo zaistenia [v zmysle § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov je potrebné skúmať trvanie jeho účelu počas celej doby zaistenia].

28. Nie menej dôležité bolo zistenie správneho súdu, že žalobca smeruje prevažnú väčšinu svojich námietok a súvisiacej argumentácie voči rozhodnutiu o zaistení podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, resp. voči Rozhodnutiu (rozhodnutiu o predĺžení tohto zaistenia), pričom z administratívneho spisu bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že žalobca je ku dnešnému dňu zaistený na podklade iného rozhodnutia a to Rozhodnutia o prezaistení podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, ktoré bolo vydané v nadväznosti na jeho žiadosť o azyl zo dňa 31. októbra 2023. Zákonnosť ďalšieho trvania zaistenia žalobcu bude preto potrebné skúmať odvíjajúc sa od zmieneného Rozhodnutia o prezaistení.

29. Ak žalobca mienil podať správnu žalobu, ktorej by bolo možné priznať úspech, jeho námietky sa mali zamerať výlučne na osvedčenie nezákonnosti trvania zaistenia a to z dôvodu, že neexistuje (resp. že žalovaný neosvedčil existenciu) dôvodné podozrenie, že podal žiadosť o udelenie azylu výlučne s cieľom oddialiť alebo zmať jeho administratívne vyhostenie.

30. Zatiaľ čo v prípade zaistenia podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov musel žalovaný náležite skúmať a osvedčiť účel zaistenia, ktorým bol v danom prípade výkon administratívneho vyhostenia s čím úzko súvisí aj skúmanie otázky reálnej vyhostiteľnosti do určenej krajiny, momentom podania žiadosti o azyl až do rozhodnutia o nej tento účel odpadol.

31. Na druhej strane, predpokladom zaistenia podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov je podľa názoru správneho súdu vznik špecifickej situácie, ktorá je zapríčinená podaním žiadosti o udelenie

azyly cudzincom, zo správania ktorého možno dôvodne predpokladať, že ju podal iba so zámerom oddialiť alebo úplne zmariť jeho administratívne vyhostenie. Tým, že naplnenie účelu zaistenia je determinované postojom a správaním cudzinca – žiadateľa o azyl ku podanej žiadosti, je primárne na cudzincovi, aby až do momentu rozhodnutia o nej minimálne tvrdil, že uňho už od začiatku existovali alebo následne nastali také okolnosti, ktoré mali za následok, že o udelenie azylu žiada v úprimnej snahe zotrvania na území Slovenskej republiky. Účel zaistenia podľa vyššie citovaného ustanovenia je teda daný v období, kedy migračný úrad posudzuje jeho žiadosť o udelenie azylu a zároveň neboli zistené skutočnosti, že by cudzinec prejavil úprimnú snahu zotrvania na území Slovenskej republiky v dôsledku udelenia azylu (v tejto súvislosti správny súd taktiež poukazuje na tvrdenie žalobcu uvedené v zápisnici o podaní vyjadrenia zo dňa 15.07.2023, v ktorom jasne a zreteľne uviedol, že jeho cieľová krajina je Nemecko, kam by aj v prípade možnosti ihneď odišiel). Správny súd je toho názoru, že v prípade zaistenia podľa citovaného ustanovenia sa v priebehu zaistenia neskúma aj vyhostiteľnosť cudzinca [ktorá sa mala skúmať v priebehu predošlého zaistenia podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov], pretože tá sa momentom podanej žiadosti o udelenie azylu stala až druhoradým účelom a do poľa záujmu sa (prípadne) dostane opätovne až po rozhodnutí migračného úradu o nej. Vo vzťahu k vyhosteniu cudzinca sa v čase rozhodovania o zaistení skúma iba splnenie podmienky, či je cudzinec v čase jeho prezaistenia podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov zaistený buď podľa § 88 ods. 1 písm. a) alebo písm. b) zákona o pobyte cudzincov. Inými slovami, zo znenia ustanovenia nevyplýva, že by sa tieto dva účely mali v prípade trvania zaistenia podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov kumulovať.

32. S ohľadom na uvedené je preto zrejmé, že námietky, ktoré sa neviažu na existujúcu skutkovú situáciu ale týkajú sa nevyhostiteľnosti žalobcu v dôsledku neuvedenia krajiny do ktorej má byť vyhostený a nečinnosti žalovaného vo vzťahu k zabezpečeniu náhradného cestovného dokladu nemôžu byť relevantné. Vyhostenie totiž nie je reálne uskutočniteľné už iba v dôsledku podanej žiadosti o udelenie azylu.

33. Žalobca žalovanému ďalej vyčíta, že po vydaní Rozhodnutia (rozhodnutia o predĺžení zaistenia) v priestoroch ÚPZpC požiadal o azyl a žalovaný mal preto postupovať v zmysle § 88a zákona o pobyte cudzincov, v opačnom prípade nemožno konštatovať, že účel zaistenia naďalej trvá. Ani tejto námietke nebolo možné priznať úspech a to s ohľadom na skutočnosť, že práve takto ako aj v súlade s ustálenou praxou kasačného súdu, na ktorú žalobca poukazuje, žalovaný postupoval. Z administratívneho spisu totiž správny súd zistil, že žalobca dňa 31. októbra 2023 požiadal o udelenie azylu zatiaľ čo bol umiestnený v ÚPZpC na podklade Rozhodnutia (rozhodnutia o predĺžení zaistenia). Túto skutočnosť ÚPZpC bezprostredne, ešte v ten istý deň, oznámil žalovanému. Žalovaný dňa 3. novembra 2023 žalobcu vypočul a umožnil mu vyjadriť sa ku jeho rozhodnutiu požiadať o azyl, predovšetkým z akého dôvodu oň požiadal a prečo o azyl nepožiadaval už dňa 15. júla 2023, kedy bol prvýkrát zadržaný políciou. Žalobca sa ku dôvodom žiadosti o azyl nechcel vyjadriť a ku zmene jeho názoru len poznamenal, že v čase zadržania o azyl požiadať nechcel. Dňa 3. novembra 2023 preto žalovaný vydal Rozhodnutie o prezaistení podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov.

34. Keďže žalovaný dodržal zákonom predpokladaný postup a relatívne promptne zareagoval na zmenu skutkových okolností v podobe odpadnutia dôvodu zaistenia podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, nemožno konštatovať, že pochybil. Dodržanie zákonom predpokladaného postupu sa preto odráža aj v zákonnosti jeho ďalšieho trvania zaistenia. Rovnaké závery vyplývajú aj z rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sak/1/2022 z 25. januára 2022, v zmysle ktorého „...podaním žiadosti o azyl pominul dôvod zaistenia podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov (do rozhodnutia o žiadosti o udelenie azylu sťažovateľa) a nastali nové skutkové okolnosti, s ktorými bol žalovaný povinný sa vysporiadať, a to buď okamžitým prepustením sťažovateľa na slobodu alebo v prípade, ak mal za to, že u sťažovateľa je daný dôvod zaistenia ako žiadateľa o azyl, vydaním nového rozhodnutia o zaistení podľa § 88a zákona o pobyte cudzincov ...“.

35. Hoci nebolo možné priznať žiadnej z námietok prezentovaných žalobcom relevanciu a posúdiť ju ako dôvodnú, správny súd si je vedomý, že správnu žalobu vo veci zaistenia má posudzovať neformálne a nie je viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, čo znamená, že môže prihliadnúť aj na iné skutkové a právne dôvody, ako tie, ktoré boli uvedené v správnej žalobe. Ani na základe vlastnej činnosti však žiaden dôvod pre konštatovanie nezákonnosti resp. neexistencie trvania účelu zaistenia ku dňu rozhodovania nedetegoval.

36. Zaistenie cudzinca predstavuje citeľný zásah do najvýznamnejších práv jednotlivca, a to do práva na slobodu pohybu a pobytu. Takýto zásah môže byť prípustný len za prísne vymedzených podmienok definovaných najmä zákonom o pobyte cudzincov. Žaloba, ktorou sa žalobca domáha prepustenia zo zaistenia, môže byť úspešná jedine v prípade, ak žalobca svojimi námietkami spochybní zákonnosť

trvania jeho zaistenia, inými slovami ak preukáže, že ďalšie trvanie jeho zaistenia nie je účelné a efektívne, čo sa v danom prípade žalobcovi nepodarilo.

37. Na základe vyššie uvedeného správny súd dospel k záveru, že zaistenie žalobcu za súčasného skutkového stavu je zrejme účelné. Keďže správny súd po preskúmaní veci zistil, že podaná žaloba podľa § 221 ods. 2 SSP je nedôvodná (vychádzala dokonca z neaktuálneho skutkového stavu veci), nezostala mu iná možnosť, ako žalobu žalobcu podľa § 229 SSP zamietnuť.

38. O náhrade trov konania rozhodol správny súd podľa § 168 SSP, a žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný v celom rozsahu právo na náhradu trov konania nepriznal, pretože žalovanému voči žalobcovi nevznikli také dôvodne vynaložené trovy konania, ktoré by bolo možné od neho spravodlivo požadovať.

Poučenie:

2 15Saz/12/2023

Proti tomuto rozsudku je možné podať kasačnú sťažnosť v lehote sedem dní od jeho doručenia oprávnenému subjektu, a to na Správnom súde v Bratislave (§ 443 ods. 2 SSP).

Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť (§ 443 ods. 5 SSP).

Rozsudok správneho súdu o správnej žalobe vo veciach zaistenia nadobúda právoplatnosť uplynutím lehoty siedmich dní od doručenia rozsudku alebo podaním kasačnej sťažnosti v tej istej lehote proti tomuto rozsudku (§ 145 ods. 3 SSP).

Kasačná sťažnosť má odkladný účinok, ak bola podaná proti rozhodnutiu správneho súdu vo veci samej vydanému v konaní o správnej žalobe vo veciach zaistenia a administratívneho vyhostenia [§ 446 ods. 2 písm. d) SSP].

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva a návrh výroku rozhodnutia. Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 SSP).

V konaní o kasačnej sťažnosti vo veciach zaistenia nemusí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v zmysle § 449 ods. 2 písm. b) SSP zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa nemusia byť spísané advokátom.